

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 347/2014

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2014:PDP.347.2014

Evidenčna številka: VDS0012963

Datum odločbe: 06.11.2014

Senat: Tatjana Prebil (preds.), Sonja Pucko Furman (poroč.), Borut Vukovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: pogodbe o zaposlitvi - prenehanje veljavnosti - sodna razveza - odškodnina

Zveza: ZDR člen 26, 26/3, 75, 79. ZDR-1 člen 118.

Jedro

Tožnik spornega dne ni podal odpovedi delovnega razmerja, kakor to izhaja iz zapisa "sporazumna odpoved", ki je brez datuma. Sporno listino je napisal in podpisal že ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas. Odpoved, podpisana vnaprej, je nična in ne more imeti pravnih učinkov. Odpoved pogodbe o zaposlitvi je nezakonito podala tožena stranka, ki je tožnika brez utemeljenega razloga in v nasprotju s postopkom, ki ga določa ZDR pred odpovedjo, odjavila iz vseh obveznih zavarovanj.

Izrek

Pritožbi se delno ugotovi in se izpodbijani del sodbe delno spremeni v V. točki izreka tako, da v tem delu v celoti glasi:

"Tožena stranka je dolžna plačati tožniku denarno povračilo v višini 3.815,30 EUR, od tega zneska odvesti morebitne pripadajoče dajatve ter tožniku izplačati ustrezen neto znesek v roku 8 dni, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi, višji zahtevek pa se zavrne."

V preostalem se pritožba zavrne in se v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdi izpodbijani del sodbe, dopolnilna sodba in sklep sodišča prve stopnje.

Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo, dopolnilno sodbo in sklepom o popravi ugotovilo, da je

nezakonito prenehala veljati pogodba o zaposlitvi, sklenjena med tožnikom in toženo stranko dne 14. 2. 2012 (I. točka izreka) in da je delovno razmerje tožniku trajalo od 14. 11. 2012 do 16. 12. 2013 (II. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da je dolžna tožniku vzpostaviti delovno razmerje za obdobje od 14. 11. 2012 do 16. 12. 2013, mu v ustrezno evidenco vpisati delovno dobo za celotno obdobje prenehanja delovnega razmerja, in sicer od 14. 11. 2012 do 2. 5. 2013 in od 1. 8. 2013 do 16. 12. 2013 za polni delovni čas ter v času od 3. 5. 2013 do 31. 7. 2013 priznati delovno dobo z delovnim razmerjem s krajšim delovnim časom do polnega delovnega časa - 10 ur tedensko (III. točka izreka). Nadalje je toženi stranki naložilo, da je dolžna za čas nezakonitega prenehanja delovnega razmerja za obdobje od 14. 11. 2012 do 2. 5. 2013 ter za obdobje od 1. 8. 2013 do 16. 12. 2013 tožniku obračunati bruto plačo v višini 763,06 EUR mesečno oziroma za mesec november 2012, maj 2013 in december 2013 v sorazmernem delu, od navedenih zneskov plačati pripadajoče dajatve in tožniku izplačati neto znesek plače oziroma razlike v plači, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od zapadlosti posameznega mesečnega zneska v plačilo ter mu priznati druge prejemke iz delovnega razmerja, za obdobje od 3. 5. 2013 do 31. 7. 2013 pa plačati razliko v pripadajočih dajatvah zaradi zavarovanja za polni delovni čas in priznanje delovne dobe za polni delovni čas, kar pa je zahteval tožnik več (razliko do plače v višini 800,00 EUR mesečno), pa zavrnilo (IV. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da je dolžna tožniku plačati denarno povračilo v višini 7.630,60 EUR, od tega odvesti morebitne pripadajoče dajatve ter tožniku izplačati ustrezen neto znesek v roku 8 dni, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi, kar pa je zahteval tožnik več (6.769,40 EUR s pp), pa zavrnilo (V. točka izreka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške postopka v višini 619,15 EUR v roku 8 dni, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi (VI. točka izreka).

Zoper ugodilni del sodbe, dopolnilno sodbo in sklep o popravni sodišča prve stopnje tožena stranka vlaga pravočasno pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov in pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi, izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek tožnika v celoti zavrne oziroma podredno, da izpodbijano sodbo razveljavi in vrne v novo sojenje sodišču prve stopnje. Navaja, da je sodba nepravilna in nezakonita, saj je sodišče sledilo neverodostojni in neresnični izpovedbi tožnika, katerega edini cilj in namen je ta, da od tožene stranke prejme neupravičeno korist v obliki denarnih zahtevkov, ki mu jih je sodišče prve stopnje prisodilo. Tožnik je namreč dne 13. 11. 2012 izročil sporno odpoved direktorju tožene stranke A.A., nato pa si je očitno premislil in začel trditi, da je odpoved podpisal in zapisal andidatirano ob sklenitvi pogodbe za nedoločen čas. V postopku je bilo popolnoma jasno ugotovljeno, da je listina, na kateri je podana odpoved tožnika, nedvomno listina, ki je bila napisana, podpisana in podana s strani tožnika. Nenazadnje so o tem zelo jasno izpovedale vse priče v postopku (A.A. in B.B.), to pa je izpovedal tudi sam tožnik. O tem, da je tožnik dne 13. 11. 2012 izročil odpoved toženi stranki, priča tudi dopis tožene stranke tožniku z dne 16. 11. 2012, ki je bil tožniku poslan le nekaj dni po tem, ko je tožnik podal odpoved. V konkretnem postopku je ključnega pomena odločitev o vprašanju, komu od zaslišanih v tem postopku bi sodišče lahko poklonilo vero oziroma katera od izpovedi v tem postopku je verodostojna in resnična. Dejstvo, da je navedeno listino napisal sam tožnik, izhaja tudi iz sporočila o preiskavi z mnenjem, ki ga je sodišču v tem postopku posredovala policija z dne 4. 9. 2013. Iz grafološke preiskave izhaja, da je zapis sporne odpovedi, kakor tudi podpis te odpovedi napisala ista oseba in sicer tožnik. Tožnik je namreč v kazenski ovadbi, ki jo je vložil zoper njenega zastopnika A.A. navedel, da odpovedi, ki je predmet tega postopka sploh ni napisal in podpisal. V tem postopku pa tožnik trdi drugače, da je izjavo odpovedi lastnoročno podpisal brez navedbe datuma in da je izjavo pisal v nasprotju s svojo voljo in zato tudi nalašč naredil več napak. Tako je jasno, da je tožnik policiji trdil drugače, kot trdi v tem postopku in ker je verodostojnost trditev tožnika v tem postopku ključnega pomena, bi sodišče prve stopnje moralo posvetiti pozornost dokaznemu gradivu, ki ga ima v sodnem spisu. Podvomiti bi moralo, da je tožnik v tožbi navedel, da je v sporni odpovedi naredil več pisnih napak in naj bi te napravil nalašč, vendar ob pregledu in vpogledu v odpoved ni videti, da bi bila na njej kakršnakoli pisna napaka. Upoštevati bi moralo, da je tožnik zatrjeval, kako je dne 13. 11. 2012 prišel stežka

na delo in celo jokal od bolečin, da je 14. 11. 2012 toženi stranki javil, da je v bolniškem staležu, nato pa je ob izpovedi na naroku dne 28. 8. 2013 izpovedal, da se je čez dan dne 14. 11. 2012 s svojim nosečim dekletom sprehajal po C. v D. Sodišče v obrazložitvi svoje odločitve namreč izrecno navaja, kako bi bilo nelogično postopanje tožnika, ko se je nahajal v hudih zdravstvenih težavah, da bi podal odpoved pogodbe o zaposlitvi. Pri tem pa spregleda, da se je tega dne tožnik po lastni izjavi sprehajal z dekletom po C. v D., torej v kraju, ki je več kot 60 km oddaljen od kraja njegovega bivanja - E.. Tako se tožnik zaradi hudih zdravstvenih težav zaradi bolečin v hrbtu, ko je toženo stranko obvestil o bolniškem staležu, ni nahajal doma, kjer bi se v primeru, da bi imel dejansko težave s hrbtenico, moral nahajati. Tako gotovo zdravstvene težave niso bile tako hude, kot tožnik neresnično trdi in mu sodišče prve stopnje nekritično verjame. Sodišče prve stopnje tako ne bi smelo pokloniti vere izpovedi tožnika, ker priči A.A. in B.B. o celotnem dogodku izpovedujejo zelo skladno in natančno in brez spreminjanja svojih trditev in brez nelogičnosti v svojih izpovedbah. Resnica je, da je tožnik dne 13. 11. 2012 v C.-ju v D. zakonitemu zastopniku tožene stranke A.A. izročil sporno odpoved. Že dopis tožene stranke z dne 16. 11. 2012, odraža dejansko stanje tedanjega dogajanja. Odpoved tožnika je bila posledica tega, ker tožnik svojega dela ni opravljal vestno in korektno, ter so bile stranke nad njegovim delom nezadovoljne in mu je A.A. to odkrito predočil. Edino kršitev, ki jo je moč očitati toženi stranki je nespoštovanje enomesečnega odpovednega roka po 92. členu ZDR, saj je tožena stranka delovno razmerje tožniku zaključila mesec dni prehitro. To pa ne pomeni, da odpoved, ki jo je podal tožnik dne 13. 11. 2012 nezakonita. Tudi na odpoved bistveno ne vpliva dejstvo, da tožnik nanjo ni napisal datuma, saj je za časovno opredelitev odpovedi pomembno, kdaj jo je tožnik podal, to pa je 13. 11. 2012. Sodišče bi se tudi moralo opredeliti do trditev tožene stranke, da dne 22. 12. 2011, ko naj bi tožnik napisal sporno odpoved v prisotnosti in na zahtevo A.A., slednjega sploh ni bilo v F., saj je v zvezi s tem predložil listinske dokaze (potni nalog) in predlagal priče, ki bi to lahko potrdile. Tudi v zvezi z zaslišanjem G.G. je sodišče prve stopnje njegovo izpoved interpretiralo drugače kot je bila dejansko podana. Sodišče zastopa stališče, da naj bi ta priča v svoji izpovedbi potrdila, da ji je tožnik povedal, da je ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi moral podpisati tudi bianco odpoved, ob vpogledu v izpoved te priče pa je ugotoviti, da ni izpovedala česa takega. Povedala je, da ji je tožnik povedal, da je moral ob podpisu pogodbe o zaposlitvi podpisati tudi bianco papir in ga je v tej zvezi vprašal za nasvet, pri tem pa je povedal, da ne ve za kakšen papir je šlo in da dokumenta ni videl. Ob tem je poudariti, da odpoved, ki je predmet tega postopka ni bianco papir, niti bianco odpoved. Navedena priča je neverodostojna iz razloga, ker gre za osebo, ki je v sporu z A.A. in ki je očitno, ne glede na vsebino njenega pričanja, želela s svojim pričanjem pomagati tožniku pri njegovih neresničnih navedbah. Sicer pa je bila navedena priča predlagana v smislu, da bi potrdila, da je pri toženi stranki prihajalo do večkratne situacije, ko bi delavci morali podpisati anticipirano odpoved pogodbe o zaposlitvi, vendar navedenega ni potrdila, zato sodišče ne more ugotavljati dejstev, ki jih stranke sploh niso zatrdile. Pritožuje se tudi zoper odločitev sodišča, da mora tožniku za obdobje, ko je bil zaposlen zgolj s krajšim delovnim časom, plačati razliko pripadajočih dajatev zaradi zavarovanja za polni delovni čas in priznanja delovne dobe za polni delovni čas. Meni, da sodišče ne more odločiti, da tožena stranka tožniku za navedeno obdobje prizna delovno dobo za polni delovni čas, kot je to storilo s sodbo in sklepom, ko je popolnoma jasno, da je bil tožnik v tem obdobju zaposlen pri drugem delodajalcu. Podredno pa tožena stranka še opozarja, da se ne strinja s stališčem sodišča v smislu, da tožniku pripada odškodnina v višini 10-kratnika njegove povprečne plače. Ko je sodišče odločalo skladno s 118. členom ZDR, mora predvsem upoštevati vse okoliščine primera, predvsem pa tudi trajanje delovnega razmerja pri delodajalcu. V konkretnem primeru je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen razmeroma kratek čas, to je leto in pol in je nedvomno odškodnina v višini 10 mesečnih plač očitno previsok znesek.

Pritožba je delno utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe, dopolnilne sodbe in sklep o popravi sodišča prve

stopnje v mejah pritožbenih razlogov, pri čemer je na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadaljnji) v zvezi s prvim odstavkom 366. člena ZPP po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti, niti tistih, ki jih uveljavlja pritožba.

Neutemeljen je pritožbeni očitke, da je sodišče prve stopnje storilo bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj je sodba podrobno obrazložena in vsebuje razloge o vseh odločilnih dejstvih. Sodišče se pri odločanju v konkretni zadevi utemeljeno ni opredelilo do trditve tožene stranke o tem, kaj je navedeno v poročilu o forenzični preiskavi z dne 2. 7. 2013, saj med strankama ni bilo sporno, da je tožnik sam napisal in podpisal sporno odpoved brez navedbe datuma. Tožnik je tožbo sodišču prve stopnje vložil dne 12. 12. 2012, medtem ko je bila ovadba podana zoper A.A. in pravno osebo tožene stranke dne 18. 7. 2013 in sicer zaradi kaznivega dejanja kršitve temeljnih pravic delavcev po 196. členu Kazenskega zakonika in po 7. točki 25. člena Zakona o odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja. Sodišče prve stopnje je namreč ugotovilo, da je odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita iz drugih razlogov. Prav tako ni storilo bistvene kršitve določb postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj je v sodbi pravilno povzelo izpovedi zaslišanih prič in tako v obrazložitvi sodbe ni nasprotja o vsebini listin ali zapisnikov o izvedbi dokazov ter med samimi listinami oziroma zapisniki.

Sodišče tudi ni kršilo določb postopka (325. in 326. člena ZPP) s tem, ko je na utemeljen predlog tožnika izdalo dopolnilno sodbo o delu zahtevka, o katerem ni bilo odločeno. Tožniku je pogodba o zaposlitvi prenehala nezakonito, posledično pa je bil upravičen tudi do reintegracijskega in reparacijskega zahtevka. V zvezi s tem je tožnik zahteval, da se mu za obdobje od 3. 5. 2013 do 31. 7. 2013, ko je bil zaposlen pri drugem delodajalcu za krajši delovni čas (30 ur tedensko), plača razlika v pripadajočih dajatvah zaradi zavarovanja za polni delovni čas in priznanja delovne dobe za polni delovni čas in sodišče prve stopnje je citirano sodbo v tem delu pravilno dopolnilo, zato so nasprotne pritožbene navedbe neutemeljene.

Sodišče prve stopnje tudi ni kršilo načela kontradiktornosti z zavrnitvijo dokaznega predloga tožene stranke, po vpogledu v potni nalog za december 2011. Po določbi drugega odstavka 213. člena ZPP o tem, kateri dokazi naj se izvedejo za ugotovitev odločilnih dejstev, odloča sodišče. Skladno z določbo drugega odstavka 287. člena ZPP senat zavrne predlagane dokaze, za katere misli, da niso pomembni za odločbo in navede v sklepu, zakaj jih je zavrnil. Sodišče prve stopnje je ravnalo v skladu z navedenimi določbami, saj je na naroku za glavno obravnavo dne 16. 12. 2013 v sklepu navedlo, da se drugi dokazni predlogi kot nepotrebni zavrnjeno in da je dokazovanje zaključeno. V skladu z določbo 286.b člena mora stranka kršitev določb pravnega postopka pred sodiščem prve stopnje uveljavljati takoj, ko je to mogoče. Kršitve, na katere se sklicuje pozneje, vključno v pravnih sredstvih, se upoštevajo le, če stranka teh kršitev brez svoje krivde predhodno ni mogla navesti. Tožena stranka ob zaključku glavne obravnave ni uveljavljala kršitev določb pravnega postopka, zato se v pritožbi ne morejo upoštevati, pri čemer se toženka tudi ne sklicuje, da teh kršitev brez svoje krivde predhodno ni mogla navesti.

Sodišče prve stopnje je pravilno in popolno ugotovilo vsa odločilna dejstva, ta pa so predvsem naslednja:

- da je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen za nedoločen čas na delovnem mestu varnostnik na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 14. 2. 2012 (A1);

- da iz zapisa, ki je naslovljen s "sporazumna odpoved" in brez datuma, izhaja, da tožnik daje z dnem (ki ni naveden) sporazumno odpoved toženi stranki (B2);

- da je tožena stranka z dopisom z dne 16. 12. 2012 tožnika obvestila, da je dne 13. 11. 2012 prejela njegov dopis, v katerem izraža željo po odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ter da se pogodba o zaposlitvi, ki sta jo sklenili dne 14. 2. 2012 v celoti razveljavi z dnem 13. 11. 2012 (A5). Na podlagi te odpovedi je tožena stranka tožnika z dnem 13. 11. 2012 tudi odjavila iz vseh obveznih zavarovanj.

V predmetnem individualnem delovnem sporu je sporno vprašanje ali je tožnik dne 13. 11. 2012 dejansko podal odpoved delovnega razmerja, kakor to izhaja iz zapisa "sporazumna odpoved", ki je brez datuma. Sodišče prve stopnje je v dokaznem postopku ugotavljalo, ali drži tožnikova trditev, da je že ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas z dne 6. 12. 2011 napisal in podpisal sporno listino, ki je naslovljena kot "sporazumna odpoved" in da to ni bila njegova prava volja, ali pa trditev tožene stranke, da tožnik navedene listine ni napisal ob sklenitvi pogodbe, temveč kasneje, po svoji volji in jo dne 13. 11. 2012 v D. izročil direktorju tožene stranke.

Sodišče prve stopnje je po izvedenem dokaznem postopku, v katerem je zaslišalo tako tožnika kot direktorja tožene stranke (A.A.), prokuristko (B.B.) in pričo G.G. ugotovilo, da tožena stranka ni dokazala, da je tožnik sam podal odpoved pogodbe o zaposlitvi. Tožnik je izpovedal, da je ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas v decembru 2011 lastnoročno napisal in podpisal tudi blanco odpoved, pogodbo pa je pripravila direktorjeva žena B.B. in da direktor takrat ni bil prisoten. Le-ta je po navodilih direktorja, ki jih je prejela preko telefona, pogodbo sprintala in tožniku rekla, da pogodbe ne bo dobil, če ne podpiše blanco odpoved. Zanj je vzela vzorec iz mape in tožniku rekla, kako naj napiše, vmes pa je prišel direktor. Pri tem ga je vprašal, kaj naj napiše glede datuma in direktor mu je odgovoril, da naj pusti prazno in da bo datum napisal on, če bo potrebno. Direktor tožene stranke je v svoji izpovedi zanikal, da bi tožnik ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas podpisal tudi odpoved, kar je potrdila tudi prokuristka, žena direktorja. Direktor je navedel, da je tožnik podal odpoved sam in sicer, da je tožnik dne 13. 11. 2012 opravljal delo v trgovini H. v I. in ker naročnik z njegovim delom ni bil zadovoljen, je v zvezi s tem tožnika poklical po telefonu, a mu je slednji odgovoril, da bo dal sporazumno odpoved. Tega dne sta se zato v popoldanskem času dobila na parkirišču v D. in takrat mu naj bi tožnik izročil odpoved (B2), v kateri pa ni bilo navedenega datuma. Ob sami izročitvi odpovedi ni bil nihče prisoten, naslednjega dne, 14. 11. 2012 pa ga je tožnik s sporočilom (SMS) obvestil, da je v bolniškem staležu. Kadrovska služba tožene stranke je nato tožniku poslala dopis, da mu sporazumno prekinja delovno razmerje z dne 13. 11. 2012. Sodišče prve stopnje je v dokaznem postopku zaslišalo tudi pričo G.G., ki je bil takrat zaposlen pri toženi stranki in je potrdil, da mu je tožnik povedal, da je moral ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi podpisati blanco odpoved. Sodišče je sledilo izpovedi te priče, čeprav je povedal, da je z direktorjem tožene stranke v slabih odnosih, istočasno pa je povedal tudi, da sam od direktorja ni dobil v podpis blanco listine ter mu tudi ni znan primer kakšnega drugega delavca pri toženi stranki, ki bi moral ob sklenitvi pogodbe podpisati blanco odpoved.

Načini prenehanja veljavnosti pogodbe o zaposlitvi so določeni v 75. členu Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadaljnji). Med temi je določeno tudi prenehanje veljavnosti pogodbe o zaposlitvi s sporazumom. Sporazumno prenehanje pogodbe o zaposlitvi je natančneje opredeljeno v 79. členu ZDR, v katerem je predviden pisni sporazum, ki mora vsebovati določilo o posledicah, ki nastanejo delavcu zaradi prenehanja veljavnosti pogodbe o zaposlitvi pri uveljavljanju pravic iz naslova zavarovanja za primer brezposelnosti. ZDR pa v tretjem odstavku 26. člena izrecno opredeljuje kot prepovedano ravnanje delodajalca z vnaprejšnjim podpisom odpovedi pogodbe o zaposlitvi s strani delavca.

Glede na ugotovljeno dejansko stanje je sodišče prve stopnje zaključilo, da sporna odpoved ni bila podana dne 13. 11. 2012, ampak je bila napisana vnaprej in tako da odpoved ni odražala prave volje tožnika. Sledilo je vsebini zapisane odpovedi in izpovedbi G.G., ki je potrdil izpoved tožnika, da je ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi moral podpisati bianco odpoved in izpovedbi tožnika, da se je v oktobru 2012 njegovo zdravstveno stanje poslabšalo, obiskal je zdravnika in želel nastopiti bolniški stalež. Ko je to sporočil direktorju, naj bi mu ta zagrozil, da v primeru nastopa bolniškega staleža, bo uporabil "odpoved" tožnika, ki jo že ima. Glede na izpoved direktorja, da je tožnik toženo stranko dne 14. 11. 2012 s sporočilom SMS obvestil, da je v bolniškem staležu, to pa je dan za tem, ko naj bi tožnik sam podal odpoved, je štel za neverjetno, da bi delavec najprej delodajalcu podal odpoved pogodbe o zaposlitvi in nato naslednjega dne sporočil, da je zaradi bolezni odsoten. Prav tako je štel za neprepričljivo izpoved direktorja, da je tožnik svoje delo opravljal slabo, da je kršil delovne obveznosti, saj je tožena stranka kljub nezadovoljstvu z njegovim delom zaporedoma sklenila s tožnikom dve pogodbi o zaposlitvi za nedoločen čas in sicer prvo 6. 12. 2011 in drugo 14. 2. 2012. Iz zapisnika o preprečitvi iznosa neplačanega blaga iz trgovine z dne 12. 11. 2012 (A6) je namreč razvidno, da je tožnik tega dne uspešno preprečil iznos odtujenega oziroma neplačanega blaga, za kar mu je po navedbah tožnika direktor celo čestital. Sodišče je tudi ugotovilo, da je tožnik v kritičnem obdobju res imel zdravstvene težave (zaradi vnetja ušes in bolečin v hrbtu - A3 in A4), zato je štel za povsem neverjetno, da bi bilo dejstvo, da bi delavec, ki ima zdravstvene težave in potrebuje zdravstveno zavarovanje, sam podal odpoved, brez da bi imel dogovorjeno zaposlitev pri drugem delodajalcu, ne da bi imel urejeno zdravstveno zavarovanje in tako ostal brez sredstev za preživljanje. Glede na takšne ugotovitve je sodišče prve stopnje utemeljeno zaključilo, da nikakor ne verjame trditvam tožene stranke, da je tožnik sam in prostovoljno dne 13. 11. 2012 podal odpoved. Po zaključkih sodišča prve stopnje je bila odpoved podpisana vnaprej, zato je kot takšna nična in ne more imeti pravnih učinkov. Pritožbeno sodišče soglaša z navedenimi dejanskimi ugotovitvami in pravnimi zaključki sodišča prve stopnje. V kolikor bi tožnik zares podal odpoved, bi napisal datum, od katerega daje odpoved pogodbe o zaposlitvi. V sporni odpovedi pa ni zapisanega niti datuma in niti kraja nastanka listine, ob dejstvu, da je tožena stranka že istega dne, ko je bila po njenih navedbah podana odpoved, tožniku tudi zaključila delovno razmerje in ga odjavila iz obveznih zavarovanj.

Ugotovljena nezakonitost redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi pomeni, da je utemeljen tudi tožnikov reparacijski zahtevek za plačilo razlike v plači, pri čemer je reparacijski del tožbenega zahtevka utemeljen le za čas do sodne razveze pogodbe o zaposlitvi, to je do dneva odločitve sodišča prve stopnje (16. 12. 2013). Sodišče prve stopnje je tako pravilno odločilo, da je tožena stranka dolžna tožniku vzpostaviti delovno razmerje za obdobje od 14. 11. 2012 do 16. 12. 2013, mu v ustrezno evidenco vpisati delovno dobo za celotno obdobje prenehanje delovnega razmerja in sicer za čas od 14. 11. 2012 do 2. 5. 2013 ter od 1. 8. 2013 do 16. 12. 2013 in sicer za polni delovni čas, medtem ko za obdobje od 3. 5. 2013 do 31. 7. 2013 za krajši delovni čas (10 ur tedensko), saj je bil tožnik za navedeno obdobje na podlagi pogodbe o zaposlitvi za dne 26. 4. 2013 zaposlen pri drugem delodajalcu za krajši delovni čas 30 ur tedensko (A10). Za to obdobje je toženi stranki naložilo, da mu je dolžna obračunati razliko med mesečno plačo v višini 763,00 EUR bruto in plačo, prejeto pri drugem delodajalcu in plačati razliko v pripadajočih dajatvah zaradi zavarovanja za polni delovni čas in priznanja delovne dobe za polni delovni čas. Sodišče prve stopnje je pravilno upoštevalo vmesno zaposlitev tožnika pri priznanju delovnega razmerja za čas nezakonitega prenehanja delovnega razmerja tožnika pri toženi stranki in pravilno ugodilo zahtevku do polnega delovnega časa, ker je tožnik delal pri drugem delodajalcu s skrajšanim delovnim časom.

Glede na to, da tožnik ni želel nadaljevati delovnega razmerja pri toženi stranki, je sodišče prve stopnje utemeljeno uporabilo zakonske določbe o sodni razvezi pogodbe o zaposlitvi. Glede na to, da je sodišče o tem odločalo v času novega Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013 in nadaljnji) je potrebno uporabiti določbo prvega odstavka 118. člena tega zakona. Ta določa, da sodišče na predlog delavca ali

delodajalca ugotovi trajanje delovnega razmerja, vendar najdlje do odločitve sodišča prve stopnje, prizna delavcu delovno dobo in druge pravice iz delovnega razmerja ter delavcu prizna ustrezno denarno povračilo v višini največ 18 mesečnih plač delavca, izplačanih v zadnjih treh mesecih pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi, če ugotovi, da je prenehanje pogodbe o zaposlitvi nezakonito, vendar glede na vse okoliščine interesa obeh pogodbenih strank, nadaljevanje delovnega razmerja ne bi bilo več mogoče. Sodišče prve stopnje je pri določitvi višine odškodnine pravilno upoštevalo, da je tožnik po poklicu in izobrazbi prodajalec, star 31 let, da je bil pri toženi stranki zaposlen 1 leto in 8 mesecev in da njegova skupna delovna doba znaša slabe 4 leta, da je oče mladoletnega otroka, ki ga vzdržuje, da je njegova partnerica, s katero ima otroka brez zaposlitve, da je bil tožnik ves čas od nezakonite odpovedi dalje brezposeln, razen v obdobju od 3. 5. 2013 do 31. 7. 2013, ko je bil zaposlen za krajši delovni čas in tožniku priznalo denarno povračilo v višini 10 tožnikovih povprečnih plač (7.630,60 EUR).

Tožena stranka se utemeljeno pritožuje zoper odločitev sodišča prve stopnje glede denarnega nadomestila, ki gre delavcu v primeru sodne razveze. V skladu z drugim odstavkom 118. člena ZDR-1 se višina denarnega povračila določi glede na trajanje delavčeve zaposlitve, možnosti delavca za novo zaposlitev in okoliščine, ki so privedle do nezakonitosti prenehanja pogodbe o zaposlitvi, ter upošteva pravice, ki jih je delavec uveljavil za čas prenehanja delovnega razmerja. Sodišče prve stopnje je sicer pravilno ugotovilo navedene okoliščine, vendar pa je denarno povračilo dosodilo v previsokem znesku glede na uveljavljeno sodno prakso, zlasti še glede na dejstvo, da je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen slabi dve leti. Glede na navedeno pritožbeno sodišče ugotavlja, da je tožnik ob pravilni uporabi materialnega prava upravičen do denarnega povračila v višini 5 mesečnih plač tožnika, izplačanih v zadnjih treh mesecih pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi (763,06 EUR), kar znaša 3.815,30 EUR.

Glede na navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi pete alineje 358. člena ZPP pritožbi delno ugodilo in izpodbijani del sodbe v odločitvi o plačilu denarnega povračila delno spremenilo tako, da je znižalo z 10 na 5 mesečnih plač tožnika, izplačanih v zadnjih treh mesecih pred prenehanjem pogodbe o zaposlitvi in zavrnilo, kar je zahteval tožnik več.

Takšna sprememba izpodbijane sodbe ne vpliva na odločitev o stroških postopka pred sodiščem prve stopnje. Ti stroški so bili namreč v celoti odmerjeni glede na vrednost spora o prenehanju delovnega razmerja, pritožbeno sodišče pa je spremenilo odločitev le glede denarnih terjatev, glede zakonitosti prenehanja delovnega razmerja pa je odločitev enaka.

V preostalem je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo in v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da s pritožbo uveljavljeni razlogi niso podani, prav tako ne razlogi, na katere pazi po uradni dolžnosti (353. člen ZPP).

Tožena stranka je s pritožbo sicer delno uspela, vendar kljub temu ni upravičena do povrnitve pritožbenih stroškov, saj gre v tem sporu predvsem za spor o prenehanju delovnega razmerja. Za takšne spore pa peti odstavek 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 42/2002) določa, da delodajalec krije svoje stroške postopka ne glede na izid.

Datum zadnje spremembe: 18.03.2015